

Hồi 18

Trùng Dương vỗ nhẹ vai, gọi:

- Thiếu gia mau tỉnh dậy, cường tặc đã bị ta đuổi chạy rồi!

Thiếu niên trở mình tỉnh dậy, bàng hoàng hỏi:

- Ủa! Đạo trưởng đánh lui được cường đạo rồi sao Quý đạo hiệu là chỉ

Nguyên Bản lạnh miệng thuật tỉ mỉ lại vụ nhau lúc nãy

Thiếu niên nghe xong “Ồ” một tiếng rồi lồm cồm ngồi dậy, phục xuống lạy tạ Trùng Dương đã cứu mạng.

Trùng Dương đỡ y dậy và nói:

- Cậu họ Liễu phải không? Tên gọi là gì? Tại sao bị bọn người kia rượt đánh như thế?

Thiếu niên bèn thuật cho Trùng Dương rõ đầu đuôi câu chuyện như sau:

Chàng họ Liễu tên Quân Bảo, người Hà Nam, gần với quê quán của Trùng Dương ở Trần Lưu huyện không xa Gia đình họ Liễu là một danh gia thế tộc. Cha của Quân Bảo Liễu Quan Phủ làm chức Tiết độ sứ thành Đan Châu, đời Dục Tông Tuyên Hòa nguyên niên, cùng theo Trùng Quang đánh rợ Liễu bị tử trận. Lúc ấy, Quân Bảo mới mười sáu tuổi Nghe tin tức Cha bị giặc giết chết chàng đau xót xuyết chết, thề quyết lớn lên sẽ rèn tập kiếm cung để sang tận biên giới càn quét giặc Hồ Lư để báo thù cho cha

Cho nên năm vừa thọ tang cha, chàng đã ném bỏ sách vở, nhất tâm rèn luyện võ nghiệp. Ngày đêm gắng sức trau dồi Đến năm hai mươi tuổi, Quân Bảo thấy bản lĩnh của mình đã khá, tự lượng có thể xuất đầu lộ diện tìm chữ công danh. Mùa thu vừa qua, chàng đến kinh đô vào khảo trường để tranh chức Võ Cử.

Thưở ấy nhà Tống trọng văn khinh võ, nên 10 năm mới có một khoa thi Võ Cử một lần.

Chủ khảo năm ấy là Binh bộ Thượng thư Vương Bồn Luyện, vốn là một tham quan, rất được lòng của quyền thần trong triều là quan Thái sư Trà Kinh.

Trước ngày mở khoa thi, Binh bộ Thượng thư, Vương Bồn Luyện đã được Bành tổng binh đút lót một số vàng trọng hậu để gửi gắm con y là Bành Chiêm Ngạo

Thượng Thư Vương Bồn Luyện hí hửng nhận lễ trọng của Bành tổng binh và hứa chắc là sẽ chấm cho Bành Chiêm Ngạo đậu Võ trạng.

Tới ngày khảo thí, Vương binh bộ sáng sớm thức giấc, sau khi tắm gội xong xuôi, tiên hô hậu ứng, bệ vệ tiến đến khảo trường. Vương binh bộ cảm thấy cử

tử đến dự khảo năm nay có trên hai ngàn người, hấn cau mày suy nghĩ, trong bụng đã tìm ra được diệu kế để đánh rớt cử tử bốn phương.

Ngày thi thứ nhất là thi viết.

Tổng trào gọi là “Thiệp Thí” mỗi cử tử phải luận một bài văn, đề mục không ngoài kế hoạch hành quân hay mưu lược an bang tế thế. Ngày thứ hai mới khảo thí cung mã. Ngày thứ ba mới chánh thức thi thí võ nghệ để chủ khảo theo đây mà chấm võ trạng nguyên.

Vương binh bộ cố ý đánh rớt tất cả cử tử, cho nên giữa nắng dưới ánh mặt trời như thiêu như đốt, lại ra lịch cử tử bắt đầu “Thiệp Thí” đã thế lại còn bắt buộc mọi cử tử không được phép che lều để tránh nắng.

Bao nhiêu cử tử đều phải phơi mình dưới cái nắng cháy da phỏng trán trên hai giờ đồng hồ, mọi người đều đầu nhưc mắt hoa, mồ hôi thấm ướt trong ngoài, mệt đến lè lưỡi, há họng còn tinh thần đâu mà nhả ngọc phun châu, chỉ còn cách viết vội vàng cho hết quyển đem nạp để sớm tránh cái nắng như thiêu như đốt ấy

Tất cả cử tử đều không ngớt nguyên rửa vị giám khảo quá nhẫn tâm.

Vương binh bộ đem tất cả hai ngàn quyển văn vứt bỏ vào sọt giấy, chỉ chừa lại quyển văn của Bành Chiêm Ngao, rồi mạo theo bút tự của y, viết thành một quyển khác đem lên nạp cho Tổng Vương. Đến ngày thứ hai khảo thí cung đao

Vương thượng thư cho bày trước hiệu đài một hàng dài năm cái thiết đỉnh thật to

Cái nhỏ nhất nặng hai trăm cân, rồi luân lưu nặng dần lên bốn trăm cân, sáu trăm cân, tám trăm cân cho đến cái lớn nhất là một nghìn cân.

Sau tiếng pháo lệnh, các cử tử đều đổ xô vào khảo trường, mọi người thấy trước hiệu đài bày thành một dàn năm cái đỉnh to lớn như thế đều giật mình lo ngại

Vương binh bộ ngồi trên hiệu đài lên tiếng gọi lớn:

- “Các cử tử bốn phương nghe đây: Bốn quan vì quốc gia, cầu hiền tài để giúp nước nhà nên bốn quan đã tâu xin Hoàng thượng chuẩn tấu cách thức khảo võ năm nay là cử đánh để chọn chức võ trạng. Cử tử nào muốn chiếm được thủ khoa, ít nhất phải giơ bổng nổi chiếc đánh một ngàn cân kia xong rồi mới được thi võ để tranh tài cao thấp. Các cử tử đã nghe rõ chưa!”

Tất cả cử tử nghe nói xong, đều ngẩn người nhìn nhau phẫn uất đến cực điểm, bàn tán xôn xao khắp võ trường. Vì từ xưa nay mỗi khoa thi võ cử thường là cỡi ngựa bắn cung. Tuy có khảo thí sức lực, nhưng thường chỉ là khuân đá ném lao, nào ngờ quan chủ khảo năm nay lại bày cách phải cử đỉnh ngàn cân thật là một điều lệ gắt gao xưa nay chưa hề có.

Vương binh bộ thấy tình hình như vậy liền lên tiếng quát tháo:

- Các cử tử không được lảm lòi, đây là ý muốn của Hoàng Thượng, sao các người dám buông lời chê bai nghị luận. Cổ nhân lấy sức lực luận anh hùng, như Mạnh Khoa, Nguyên Bá một tay giơ nổi ngàn cân, danh dũng sĩ của họ vẫn muôn thưở lưu truyền trong sử sách. Hạng Sở Bá Vương anh hùng cái thế sức địch muôn người, dẹp tan bạo Tần, cứu nguy cho thiên hạ. Phải chăng nhờ ở sức mạnh cử đánh bạt sơn? Còn các người mười năm khổ công luyện tập chỉ biết đánh grom múa quyền, cỡi ngựa bắn cung những môn tầm thường vô dụng ấy có thể cự địch vạn nhân hay không? Kẻ nào bất phục cứ tự tiện lui ra khỏi võ trường, không được châu đầu chụm lại buông lời oán trách mà phạm tội với triều đình.

Hơn hai ngàn cử tử nghe lời đe dọa ấy đều phải nén lòng im hơi lặng tiếng, tự biết mình bé cổ tiếng kêu khó thấu đến cửa rồng, chỉ dám giận mà không dám thốt thành lời. Hơn phân nửa cử tử vì quá phần uất ùn ùn kéo nhau ra về.

Vương Bôn Luyện mỉm cười đắc ý, ra hiệu lệnh bắt đầu cuộc khảo thí trong đám cử tử chỉ rải rác đi ra vài mươi người, kẻ mạnh nhất chỉ đến cái đánh thứ ba sáu trăm cân là cùng. Đến cái đánh thứ tư tám trăm cân là họ đã lắc đầu lè lưỡi ríu rít rút lui không một ai dám giơ tới, huống hồ là cái đỉnh nặng nhất một nghìn cân kia thì ai dám sờ mó đến bao giờ.

Vương Bôn Luyện thấy mưu gian đá thành công, trong lòng cả mừng, bên ngoài vờ chán nản lắc đầu nói:

- “Bao nhiêu cử tử năm nay, toàn là thứ vô dụng, cái đánh một ngàn cân như thế kia mà không một ai cử nổi, tìm cho được một dũng sĩ anh hùng thật khó, tiếc thay!”.

Vừa dứt lời, thì từ trong đám đông cử tử bỗng nhảy ra một võ sinh lớn tiếng nói:

- Các người thật là đồ ăn hại, cái đánh nhẹ hều sáu trăm cân mà giơ cũng chẳng muốn nổi, để ta giơ bổng chiếc đánh ngàn cân cho các người rõ tài!

Gã võ sinh nọ chính là Bành Chiêm Ngao con trai của quan Bành tổng binh.

Gã nghênh ngang tiến tới chỗ chiếc đánh lớn nhất giơ hai tay nắm chặt lấy chân đánh giơ lên, chiếc đánh cao cỡ hình người, lớn kình cang như cái lu nước, nặng đến ngàn cân kia mà gã họ Bành giơ cao khỏi đầu, trông nhẹ nhàng như trò chơi, mọi người ngồi trên hiệu đài đều nức nở ngợi khen.

Vương bình bộ sáng rỡ đôi mắt quay sang nói với tả hữu:

- Thật quả hạt minh châu lẫn trong sỏi cát, bỗng quan vì quốc gia tìm được kẻ chân tài rồi!

Bành Chiêm Ngao giơ bổng chiếc đánh nghìn cân liên tiếp ba lần, mới từ từ để xuống rồi vênh vác bước lên hiệu đài chờ lệnh. Vương Bôn Luyện bước xuống nắm tay y hỏi:

- Tráng sĩ tên họ gì?

Bành Chiêm Ngao cung kính đáp:

- Bẩm đại nhân, văn sanh tên Bành Chiêm Ngao, người ở Hà Nam, huyện Chương Võ.

Vương Bồn Luyện liền nói:

Táng sĩ đã cử chiếc đánh ngàn cân, thần lực quán chúng, bốn quan chắm tráng sĩ đậu Võ Trạng kỳ này rất xứng đáng vậy

Nói đoạn quay sang tả hữu:

- Các người mau đem áo mảo đến đây dâng cho Tân khoa võ trạng.

Hai gã tòng nhân liền chạy đến, bung hai cái “Đại hồng kim huê” định đội lên đầu cho tân Võ trạng Bành Chiêm Ngao...

Lúc ấy từ trong đám đông, bỗng nhảy ra một người hét lớn lên:

- Hãy khoan!

Người ấy chính là Liêu Quân Bảo

Chàng thầy Bành Chiêm Ngao không một chút vận sức mà có thể giơ nổi chiếc đánh ngàn cân, trong lòng phát hồ nghi, vì nhìn thấy cử tử họ Bành, thân hình ốm nhỏ không phải là một trượng phu dũng lực, thì làm sao cử nổi chiếc đánh ngàn cân dễ dàng như thế. Cho nên Quân Bảo liền rảo bước đến chiếc đánh đưa tay sờ thử xem coi thì biết rõ là giả tạo, nên lên tiếng ngăn cản.

Vương bình bộ biến sắc một vội quát lớn:

- Tên tiểu tử quê mùa kia từ đâu đến, võ trạng nguyên khoa này đã chắm xong rồi Mi còn đến đây làm gì!?

Quân Bảo thấy cử chỉ khác thường của quan chủ khảo, chàng đã hiểu rõ ít nhiều ẩn tình bên trong liền nói lớn:

- Văn sanh không có ý tranh đoạt chức Võ trạng, mà cốt ý đến đây để thử xem sức mình có thể cử nổi chiếc thiết đỉnh ngàn cân kia không!

Nói xong chàng không chờ Vương Bồn Luyện cho phép hay không, vội giơ tay nắm lấy chân đỉnh giơ lên cao một cách nhẹ nhàng, mọi người thấy thế đều lớn tiếng cổ võ vang dậy khắp khảo trường.

Liêu Quân Bảo vừa giơ bổng chiếc đánh lên, chàng đã hiểu rõ tất cả sự thực! Thì ra chiếc thiết đỉnh ấy tuy điền số mục trọng lượng là một ngàn cân, hình dạng chiếc đỉnh xem ra rất to lớn, nhưng lại nhẹ phều không tới bảy mươi cân, hiển nhiên là chiếc đánh rỗng ruột được trạm trở một cách khéo léo, nếu không giơ chiếc đánh lên thì khó mà biết được là chiếc đánh rỗng ruột.

Liêu Quân Bảo cười ngất một hơi dài rồi mới nói:

- Bẩm Đại Nhân! Chiếc đánh này nặng đến một ngàn cân ư? Nó chỉ nặng độ một trăm cân là cùng!

Đám cử tử đều ngạc nhiên nhôn nhao cả lên. Vương binh bộ mặt xanh như chàm đứng chết trân trên hiệu đài

Bành Chiêm Ngao thấy tình hình như thế, nhảy lẹ xuống giáo trường hét lớn một tiếng:

- Tiểu tử!

Vừa hét vừa phi nhanh ra một chường thoi vào mặt đối phương. Quân Bảo cười khẩy một tiếng, sử dụng ngay cảm nã thủ bất cứng tay y rồi lôi mạnh một cái và quát:

- Té xuống!

Tân khoa Võ trạng Bành Chiêm Ngao dùng lực cử đỉnh ngàn cân như thế mà lại không chống được cái lôi tầm thường của Quân Bảo, té nhúi xuống đất, nằm sấp như một con ếch chết khô.

Chính cái té quá ư dễ dàng ấy, đã giúp mọi người càng hiểu rõ ngay chân tướng của Bành Chiêm Ngao, cho nên từ trong đám cử tử có trên mấy chục người chạy đến bên chiếc đỉnh tranh nhau giở lên xem thử quả nhiên chỉ nặng có mấy mươi cân. Mọi người đều phẫn uất đồng thanh la lớn:

- Không thể như vậy được! Chúng ta mười năm khổ công luyện tập, lăn lộn vạn lý quan san đến đây để khảo thí, không lẽ để cho tên chủ khảo này ăn của đút lót, làm chuyện bất công hay sao

Có nhóm lại hét lớn:

- Bắt tên chủ khảo dơ dáy ấy, chặt đầu lột da đi!

Vương binh bộ lúc đầu còn ra oai quát tháo bọn quân sĩ tùy tùng bắt những cử tử làm loạn khảo trường trực xuất ra khỏi trường thị Nhưng cử tử bốn phương có trên mấy ngàn người, mà đám quân sĩ tùy tùng không tới hai trăm, nếu giở thói bạo động ra, với một nhóm quân sĩ ít ỏi ấy không đủ cho đám sĩ tử đang phẫn uất kia làm cỏ trong nháy mắt: Nên tuy miệng chúng dạ rân nhưng tên nào tên nấy im thin thít chẳng dám rục rịch gì cả.

Liễu Quân Bảo không còn vị nể gì nữa, phi thân nhảy lên hiệu đài túm áo Chủ khảo Vương binh bộ quát mắng:

- Cầu quan hôn thú này, triều đình mở khoa thi để chọn hiền lộc sĩ, mi lại ăn của đút lót rồi nhắm mắt há miệng để chọn một Võ Trạng Nguyên thiu nhót như vậy phải không?

Bọn võ sĩ hầu cận hai bên rút khí giới định tiến lên tiếp cận, Quân Bảo hai tay giơ bổng Vương binh bộ lên khỏi đầu, lớn tiếng quát:

- Đứa nào tiến lên một bước, Liễu mỗ sẽ quật chết tên cầu quan này ngay

Bọn võ sĩ thấy thế đều sợ hãi đứng yên. Vương chủ khảo hồn vía không còn vội khoát tay lia lia cho bọn thủ hạ lui xuống, mồm lắp bắp van xin:

- Chuyện... chuyện này không phải do hạ quan chủ mưu, mà chính tại Bành tổng binh đem lễ cho tôi năm ngàn lượng vàng và bảo tôi làm như vậy để giúp cho con trai y được cái chức Võ Trạng Nguyên!

Liêu Quân Bảo cả giận, quay lại nói lớn với đám sĩ tử:

- Các bạn đã nghe rõ chưa Tên cầu quan này đã nhận của Bành tổng binh năm ngàn lượng vàng để chấm cho con trai của Tổng Binh đầu võ trạng, chúng ta mười năm khổ luyện mong có ngày ra sức cho Triều Đình. Nhưng bị tên cầu quan tham tài đã cố ý rào đường lấp ngõ làm mất một bước tiến của chúng ta Tội của y đáng chết hay đáng sống?

Chúng cử tử đều phẫn uất đồng rập lên một tiếng:

- Đáng chết, đáng chết! Lột da nó ra!

Liêu Quân Bảo được đám cử tử vỗ tay cổ võ, đang lúc hăng say quên cả lợi hại, vận sức nắm hai chân của Vương chủ khảo động đầu y xuống đất nghe “bộp” một tiếng, xương sọ của Vương chủ khảo bẻ nát, óc phọt ra cả hai bên, nằm dầy tê tê trên mặt đất.

Mọi người thấy Quân Bảo đã quật chết Vương chủ khảo, đồng cổ võ ồn ào như sấm động. Trong đám đông lại có người la lớn:

- Đã giết tham quan thì bề nào cũng đắc tội với triều đình, chúng ta phá luôn cái khảo trường rồi tẩu thoát!

Đám cử tử đang hăng máu nghe đâu là làm đó không còn kể đến nguy hiểm gì cả, mạnh ai nấy đập phá cho đã tay Bao nhiêu bàn ghế lều trại rào dậu của khảo trường chỉ trong chốc lát đã bị đám cử tử đập phá tan tành, ngã đổ lán lóc khắp mặt đất.

Chỉ tội cho đám binh sĩ vô tội bị đám cử tử quá khích xông đến chém giết tội bởi không còn một tên sống sót.

Đến lúc trong triều hay được tin tức, cử tử náo loạn trường thi giết chết chủ khảo, phái đại đội binh mã tới vây bắt, thì khảo trường chỉ còn là một đất hoang, với trên mấy trăm thi thể đứt đầu lũng ruột của đám quân sĩ nằm la liệt dưới mặt đất, còn đám cử tử đã nhanh chân trốn chạy mất dạng từ lúc nào.

Liêu quân Bảo là thủ phạm giết chết chủ khảo, nên sau khi trốn về được tới nhà, bèn thu thập tất cả đồ tể nhuyễn, đuổi tất cả gia nhân, rồi một người một ngựa bươn bả ngày đêm định trốn đến nương tựa với người chú làm nghề lái cây ở tận Hồ Nam nơi Nhạ Châu Thành.

Đi được bảy tám ngày đường đến gần địa phận Hồ Bắc, chàng noi theo đường nhỏ băng qua Tông Bá Sơn để đến bờ sông Nam Giang. Lúc ấy triều đình đã họa đồ hình của Liêu Quân Bảo phân phát khắp nơi lại còn treo giải

thường trọng hậu cho ai lòng bất hay chỉ điểm quan quân bắt được tên trọng phạm Quân Bảo

Quân Bảo cả sợ liến láy mực đen bôi lên khắp mặt mày còn mua thêm thuốc cao dán cùng mình mẩy, mặt tai để không ai nhìn mặt được. Đến bờ sông Nam Giang chàng biết nơi bên sông có tai mắt của quan quân rất nhiều nên không dám qua sông ban ngày Chàng tìm nơi vắng vẻ gần đấy ẩn nấp.

Quân Bao nhìn kỹ biết rõ là thuyền bè đang lo chuyên chở loại đá Hoa Cang từ miền Thái Hồ về nạp cho Triều Đình.

Thấy tình hình như vậy, Quân Bảo tự biết là không hy vọng gì qua sông được. Chàng vừa định dờn bước men theo bờ sông để tìm cách khác thì bỗng lúc ấy tiếng kêu la vang dậy, nhìn lại chàng thấy trên mấy chục tên lính hung dữ, có một gã Đô đầu đi trước dẫn đường, toán lính bắt theo hơn mười mấy người phòng thuyền ăn mặc lam lũ, giải lên bờ sông.

Những người phòng thuyền này đủ cả nam nữ, bé lớn. Gã Đô Đầu vừa giải bọn phòng thuyền lên hết trên bờ, thì từ dưới đại thuyền bước ra một vị võ quan, quát mắng:

Trương Đô Đầu có bắt được tất cả những bọn lái thuyền cứng đầu, không chịu đem thuyền đến nạp ấy chưa

Trương Đô đầu chấp tay cung kính thưa:

- Bẩm Thống Chế Lão Gia, tiểu nhân đã bắt giữ tất cả bọn họ đến đây chờ Lão Gia phát lặc.

Vị Thống Chế ấy tên gọi là Vạn Thế Kiệt được Thái sư Trà Kinh phái đến đây để coi sóc việc chuyên vận đá hoa cương, với chức vụ Tổng Chỉ Huy y liền lớn tiếng mắng:

- Bọn mi thật đáng tội chết, nơi đâu cũng là đất đai của triều đình, các ngươi đều là con dân của Hoàng đế. Bọn mi đã thọ ân mưa móc của Triều ca, chỉ giúp cho quan gia vài ngày vận chuyển đá Hoa Cương về nạp cho Hoàng Thượng, mà bọn mi lại cưỡng mệnh không chịu! Bọn mi có biết rằng tội không tuân Thánh chỉ nặng ngang hàng với tội mưu phản không?

Trong bọn phòng thuyền có hai người đứng dậy lên tiếng:

- Bẩm thượng quan, trên tháng nay phòng chúng tôi vì phải chuyên chở đá Hoa Cang cho Triều Đình mà không chài lưới gì được cả, đến đổi nhà không còn gạo để nấu, Thượng Quan có thấu biết cho không?

- Bậy đâu! Bắt hai thằng mọi ấy cho ta!

Nào ngờ hai tên phòng chài ấy phẩy tay một cái “Vút, vút” ném ra hai mũi phi tiêu bằng gang cắm phập vào yết hầu và ngực của Vạn Thế Kiệt. Y kêu lên hai tiếng “Ồi chà!” rồi ngã “Bộp” xuống đất chết tốt.

Bọn quan binh hò hét vang lên, hai gã thuyền chài bèn móc trong người ra hai chiếc bàn tay người bằng sắt giờ cao lên khỏi đầu làm hiệu lệnh. Vừa thấy tín hiệu bàn tay sắt thì lạ lùng thay đám thuyền chài muôn người như một đồng loạt rút khí giới giấu sẵn hoặc nhanh tay đoạt lấy khí giới của bọn quan lính rồi nhảy bổ đến chém giết đám quan quân tới tấp.

Đoàn quan binh phụ trách việc đốc công dân phu không tới bảy mươi người, mà đám dân phu có trên bốn năm trăm nên chẳng mấy chốc bọn quan binh lớp chết lớp té xuống sông, kỳ dư bao nhiêu lũ đầu chạy trốn thực mạng.

Trương Đô Đầu thấy tình thế nguy hiểm định quay đầu tẩu thoát, gã phường chài phong ám khí lúc nãy vội rút thanh gươm ra, tung mình nhảy ra trước chặn lại, quát lên:

- Cầu quan hại dân hại nước, định chạy đi đâu

Trương Đô Đầu run lẩy bẩy chưa kịp trả lời thì từ phía sau ba bốn tên dân phu kẻ dao người kiếm đã xông tới vật Trương Đô Đầu xuống rồi thi nhau đâm nát thân thể y thành một đồng thịt bầy nhầy trên mặt đất.

Quân Bảo núp trong bụi cây mục kích tất cả sự việc, trong lòng hết sức khoái trá bèn rời chỗ núp bước ra Gã chặn đầu Trương Đô Đầu lúc nãy là một đại hán lùn thấp thấy Quân Bảo là người lạ mặt liền múa dao tiến tới hét lên:

- Mi là đồng bọn của cầu quan phải không? Cho mi theo bọn chúng về châu hà bá luôn thể!

Quân Bảo vội chấp tay đáp: “Kính chào chư vị hảo hán, tại hạ là Liễu Quân Bảo, không phải là người của quan quân...”

Gã đại hán lùn thấp liền reo lên:

- Ủa! Các hạ là thủ phạm giết chết chủ khảo tại kinh đô đây phải không?

Liễu Quân Bảo mỉm cười gật đầu và đáp:

- Phải! Chính là tại hạ!

Gã đại hán lùn thấp vội giắt dao vào lưng, tươi cười bảo:

- Các hạ dám ở kinh đô giết chủ khảo, thật là một trang hảo hán. Tiểu đệ là Thiết Bối Hùng Truy Bá, thay mặt Thiết Chương bang chủ cung nghinh các hạ gia nhập vào Bang! Anh em ta đâu mau lại đây!

Nói xong, y bước tới nắm tay Quân Bảo tỏ vẻ rất thân mật, những bang chúng võ trang dân phu lúc nãy cũng tranh nhau bước đến kẻ vỗ vai, người kéo tay, mỗi người một câu, làm Quân Bảo trả lời không kịp thở. Bọn họ bèn đem những thành tích vẻ vang của Thiết Chương bang ra kể lại cho chàng nghe để Quân Bảo bùi tai mà ra nhập vào Bang.

Thì ra Thiết Chương bang thế lực bành trướng tại trung du của sông Trường Giang và cả một miền Hồ Quảng.

Bang hội này đượm màu thần thánh mê tín, bang chúng tuy không đông lắm nhưng cũng có trên bảy ngàn người, tổ chức hết sức bí mật. Bang hội được sáng lập vào thời Tống Thần Tông. Lúc đầu chỉ là một tổ chức ô hợp của đám người buôn muối lậu và cướp bóc, nhưng sau khi tống Dực Tông tước vị triều chính thối nát, gian thần Trà Kinh lộng quyền, tham quan ô lại đầy dẫy, dân gian lầm than đói rách, nên phần uất kéo đến ra nhập vào Thiết Chưởng bang càng ngày càng đông.

Bang chủ thời ấy là Thiết Hưng, thấy bang chúng đã đông, qui mô đã rộng lớn, bèn mở Hương Đường, định lại qui chế Bang hội, thu nạp tất cả anh hùng cùng bọn lục lâm thảo khấu để củng cố thế lực, lập Tổng Đà tại Tương Tây trên Thiết Chưởng sơn.

Thiết Chưởng bang chủ mưu mô rất lợi hại, luôn luôn tìm dịp chống đối với triều đình để thu hút lòng dân. Nghe được tin Phủ Quan xung công thuyền bè, áp bức dân gian phải làm xấu để chuyện vận đá chuyên đá hoa cương, lòng dân đang than oán, Thiết Hưng cho là một cơ hội tốt để gây thanh thế cho Thiết Chưởng bang, nên phái hai vị đầu mục là Thiết Bội Hùng Truy Sát và Sơn Thạch Hồ Tra Thành đem mấy mươi bang chúng tới bờ sông Nam Giang trà trộn với đám dân phu để tìm cách giết chết quan binh và ngẫu nhiên gặp được Liễu Quân Bảo

Liễu Quân Bảo thầm nghĩ hiện giờ chàng đang bị triều đình tập nã gạt gao, họa đồ hình dạng chàng nơi đâu cũng có, khó mà còn chỗ trốn tránh cho an toàn.

Thiết Chưởng bang là một Bang hội đối lập với triều đình thật là hợp với ý chí và tình cảnh của chàng hiện tại Nên chàng chẳng cần suy hơn tính thiệt, vội gật đầu ưng thuận gia nhập Thiết Chưởng bang và nhờ Truy Bá tiến dẫn mình vào hội

Liễu Quân Bảo được Truy Sát và Tra Thành đưa tới Thiết Chưởng sơn ở Tương Tây để yết kiến Bang chủ thiết Hưng. Sau khi chích huyết thề nguyện và làm đủ tất cả mọi nghi thức của một bang chúng gia nhập vào Bang hội, Liễu Quân Bảo được Thiết Hưng phong cho chức Đầu mục và cất đặt chàng làm Phân đà chủ ở Dương Huyện tại tỉnh Hồ Bắc.

Mục đích của Liễu Quân Bảo gia nhập vào Bang hội Thiết Chưởng là vì chàng ngưỡng mộ tài nghệ cao siêu của Bang chủ Thiết Hưng chỉ muốn được học hỏi tài nghệ của Bang chủ chứ không ham muốn đến chức vị phân đà Chủ của Thiết Chưởng bang chút nào Chàng mấy lần cậy nhờ Truy Sát và Tra Thành nói với Bang chủ Thiết Hưng, nhưng Thiết Hưng cứ một mực tìm cách thoái, Quân Bảo hết sức thất vọng.

Quân Bảo gia nhập Thiết Chưởng bang thẩm thoát thời gian đã trên bốn năm. Chàng càng ngày càng bất mãn ra mặt với hoạt động không được minh chánh của Thiết Chưởng bang. Có một lần chàng đến Thiết Chưởng sơn yết

kiến Thiết Hưng tường trình hoạt động trong khu vực Dương Huyện của mình, bỗng gặp nơi khách thính có mấy vị khách lạ, ăn mặc rất quái dị, ngôn ngữ lại khác thường, đáng như không phải người Trung Nguyên. Quân Bảo hết sức ngạc nhiên, liền dò hỏi những bang chúng trên núi Bọn họ liền kể tai chàng bảo khê:

- Đà chủ không biết sao Những người này là sứ giả của nước Kim được đặc phái đến yết kiến Bang chủ đấy!

Quân Bảo càng hồ nghi hơn nữa Vì một Bang hội thế lực tầm thường như thế này, tại sao Kim Chúa cần phải sai sứ giả đến yết kiến Bang chủ để làm gì, chàng cố hết sức dò hỏi những người tâm phúc của Bang chủ Thiết Chương bang.

Thì ra Kim Chúa phái sứ giả tới đây để liên lạc bí mật với các Bang hội ở phương Nam này, ước hẹn sau khi diệt Liêu Xong, quân Kim sẽ tấn công xuống miền Nam để diệt cả nhà Tống và nhờ các Bang hội hãy thừa cơ nổi dậy, chiến đoạt Châu phủ, giết chóc quan quân, khuấy rối hậu phương của quân Tống, để đội quân của Kim Chúa dễ dàng thành công khi cử đồ đại sự.

Liêu Quân Bảo tuy rất oán ghét tham quan vô lại của nhà Tống, nhưng nghe đến bang Hội của mình tư thông với giặc ngoại bang, chàng hết sức bất bình, thăm nghi rằng:

- “Triều đình dù thối nát đến mức nào, chúng ta cũng không nên cầu kết với ngoại bang làm giặc! Không được, ta phải hết sức can ngăn Bang chủ, nhưng nếu người không chịu nghe lời phải, ta sẽ xin ra khỏi Bang hội!”

Rạng ngày Liễu Quân Bảo tìm cách yết kiến Bang chủ Thiết Hưng và nói:

- Thưa Bang chủ! Tiểu nhân thấy trong sảnh đường có hai ba vị khách lạ dường như là sứ giả của nhà Kim ở phương Bắc.

Thiết Hưng liền ngắt ngang lời nói của Quân Bảo:

- Hiền đệ không cần nói ta đã hiểu! Hiền đệ hãy ngồi xuống ta sẽ nói cho biết mọi sự.

Chờ Quân Bảo ngồi xuống xong Thiết Hưng nghiêm sắc mặt lại và nói tiếp:

- Tháng trước đây, chúa nước Kim là Hoàn Nhan A Cốt đã phái sứ giả đến miền Nam, liên lạc với tất cả Bang hội trên giang hồ, cùng nhau trong ứng ngoài hiệp lật đổ Triều Tống để cộng hưởng vinh hoa Bang chủ hứa không chiếm đất đai của Trung Nguyên mà chỉ cần gái đẹp cùng ngọc ngà và hứa sau khi đại sự đã thành sẽ cắt đất phong Vương cho chúng ta một cõi Thật là cơ hội tốt để chúng ta lập chữ công danh. Nếu sự thành thì xênh xang áo mũ, vương hầu một cõi xung hùng, có phải vinh dự hơn là suốt đời phải núp trong núi sâu rừng thẳm để mang danh thảo khấu không?

Quân Bảo nghe đến đây, phần uất không nhịn được hét lớn:

- Bang chủ!

Thiết Hưng vụt sầm nét mặt nói:

- Hiền đệ đừng nóng, ta còn vài điều muốn nói

Vừa nói hần vừa móc trong túi ra tín vật của Thiết Chương bang là chiếc hàn tay sắt, giơ cao lên và gằn giọng tiếp:

- Thiết Chương bang của chúng ta từ ngày thành lập đến nay Bang chủ luôn có một uy quyền tối cao, mỗi câu mỗi lời đều là mệnh lệnh, kẻ dưới tuyệt đối tuân theo, chớ không được quyền dị nghị chê bai! Phạm là người của Bang hội, kẻ nào không tôn kính Bang chủ thì phải y theo quy luật của bang mà trừng trị. Nếu là tội cực nặng thì lột trần thân thể giam vào động Ngũ Thánh cho ngàn răn phân thân!! Mi còn có lời gì muốn nói

Thiết Hưng trong lúc nói mấy lời ấy, sắc mặt của y thật lạnh lùng đáng sợ.

Những bang chúng hầu hạ hai bên tả hữu hằm hè chờ lệnh là xông lên. Liễu Quân Bảo nhìn thấy tình hình nghiêm trọng như vậy trong bụng hơi hoảng, nín lặng không nói gì cả.

Thiết Hưng thấy chàng muốn nói lại thôi, liền cất tiếng sang sảng nói:

- Liễu Đà Chủ, bây giờ chắc không có điều gì nói thêm nữa phải không?

Liễu Quân Bảo tự hiểu, nếu bây giờ chàng lên tiếng phản đối là nguy đến tính mạng ngay. Và lại, Thiết Chương bang tư thông vớt nước Kim đã thành sự thật, lời phải trái của chàng cũng thành vô dụng mà thôi, nên nói một cách xuôi xị:

- Thưa Bang chủ, tôi không có ý kiến gì cả!

Thiết Hưng cười giả lả và nói:

- Tốt lắm, Liễu Đà Chủ lui ra ngoài nghỉ ngơi, ba ngày sau hãy trở về Cái Dương huyện.

Liễu Quân Bảo buồn bã trở về Nghinh Khách quán, nằm nghỉ hơn hai ngày trời càng nghĩ càng không phục, bèn quyết định ly khai với Thiết Chương bang để khỏi “Trợ Trụ vi ác” mà bại hoại thanh danh.

Sáng ngày thứ ba Liễu Quân Bảo lên đường trở về Cái Dương huyện. Nhưng vừa về đến Dương huyện, Tổng Đà Chủ đã phái thêm một phó phân đà chủ, tên Thiết Diện Hồ Đồ Hồng, gã là người tâm phúc của Bang chủ Thiết Hưng, bề ngoài đến đây để tiếp tay cho Quân Bảo những kỳ thật là để canh chừng mọi cử động của Quân Bảo

Quân Bảo thấy vậy trong lòng càng thêm phẫn uất, ý định thoát ly chôn khỏi Bang hội càng cương quyết hơn.

Độ nửa tháng sau, chàng mượn có đến Kinh Đô để do thám tin tức trong triều, và để cho Thiết Diện Hồ Đồ Hồng khỏi nghi nan. Quân Bảo đem theo ba tên bang chúng đồng đi theo với mình.

Chàng đã tính sẵn mưu lược thoát thân, nên đêm đến một thị trấn phía Bắc thành Cái Dương liền tìm khách điểm nghỉ ngơi, lên bờ “Mông hãn dược” vào rượu phục cho ba tên bang chúng uống say mê man. Chàng mới đổi thay y phục len lén dắt ngựa ra khỏi khách điểm ra roi suốt đêm rời khỏi địa phận tỉnh Hồ Bắc.

Liễu Quân Bảo tưởng mưu kế của mình như vậy là kín đáo, khó ai phát giác được. Nào ngờ Hồ Đồ Hồng đã được mật lệnh của Bang chủ Thiết Hưng nên nhất cử nhất động của Quân Bảo đều không thoát khỏi tai mắt của Hồ Đồ Hồng.

Chàng trốn khỏi khách điểm chẳng đầy ba giờ đồng hồ sau là Hồ Đồ Hồng đã tiếp được tin cấp báo Y lập tức dắt theo bảy tên tâm phúc đuổi theo bèn gót. Ngựa của Quân Bảo tuy chạy rất khỏe nhưng suốt mấy ngày đêm không hề dừng vó, đến Lâm Đồng Quan là người ngựa đã thấm mệt. Nhờ vậy Thiết Diện Hồ cùng bảy tên bang chúng đuổi theo bắt kịp. Liễu Quân Bảo vì sự sống còn của tính mạng, tận lực giao đấu giết được ba tên bang chúng, nhưng chàng cũng bị trúng một đao gần đứt lia cả vai.

Chàng phục mình trên ngựa chạy thục mạng. May nhờ số mệnh còn dài, ngẫu nhiên gặp lúc Trùng Dương lấy được Cửu Âm chân kinh từ Hoa Sơn trở về ra tay cứu cho khỏi chết.

Liễu Quân Bảo thuật rõ thân thế mình xong và đã biết người cứu mạng chàng chính là Vương Trùng Dương chân nhân danh tiếng đồn đại như sóng dậy trong giới Võ Lâm, chàng hết sức mừng rỡ ngời phục xuống lạy Trùng Dương xin thâm nhận chàng làm đồ đệ.

Trùng Dương tính thâm trong bụng, hiện giờ đã có bốn người đệ tử, lần đến Hoa Sơn thâm nhận Vương Nguyên Bản, trên đường trở về lại bắt gặp Liễu Quân Bảo nếu nhận thêm hẳn làm đồ đệ thì trước sau được sáu tên đệ tử chỉ còn thiếu một người nữa là có thể luyện được “Thiên Sát Bắc Đẩu trận”. Chàng bèn gật đầu đáp:

- Tốt lắm! Người muốn bàn đạo thâm nhận làm đồ đệ phải không? Bàn đạo rất sẵn lòng vì đã làm ơn thì làm ơn cho trót! Nhưng bàn đạo là kẻ huyền môn đạo sĩ, không thể thâm nhận đồ đệ tục gia! Nếu nhà người muốn bái ta làm sư phụ thì phải dóc tóc làm đạo sĩ tuyệt điều hệ lụy, người có bằng lòng không?

Liễu Quân Bảo vội đáp:

- Đệ tử sinh nhằm giờ xấu, nên số mệnh chịu lắm gian truân, lòng đệ tử chán ngán hồng trần thế sự. Nếu được ân sơ chỉ điểm sông mê độ khỏi bờ tục lụy để

được ngồi dưới chân Tam Thánh hưởng thú tiêu dao thanh tịch. Thật là ngoài ước muốn của đệ tử. Xin ân sư ban đạo hiệu cho đệ tử.

Vương Trùng Dương cả mừng cho phép Liễu Quân Bảo khấu đầu làm lễ và thu nhận chàng làm đệ tử. Liễu Quân Bảo sau này là Liễu Xử Huyền, một nhân vật khét tiếng trong Toàn Chân thất tử.